

[Glensgård]

det politiske arbejde, og jeg anser det derfor for en farbar vej at lade pressen have denne adgang. Hvis ministeren er enig heri, er der jo så kun at håbe, at pressen ikke misbruger denne adgang til at pådutte byrådsmedlemmer en mening, som de hverken har givet udtryk for eller ønsker at tage.

Man kan naturligvis frygte, at en del af pressen ikke kan administrere en sådan adgang, men det må under alle omstændigheder være på sin plads at få belyst problemstillingen.

Besvarelse (12/2 81):

Indenrigsministeren (Henning Rasmussen):

Som det vil være spørgeren bekendt, indeholder den kommunale styrelseslovs § 8, stk. 4, en bestemmelse om, at en fortegnelse over de sager, der vil komme til behandling på et kommunalbestyrelsesmøde, med de begrænsninger der følger af lovgivningens regler om tavshedspligt, så vidt muligt skal være fremlagt et eller flere steder i kommunen. Denne fortegnelse – der ofte noget misvisende beteges dagsorden – må ikke forveksles med det, der i juridisk forstand er kommunalbestyrelsens dagsorden med tilhørende bilagsmateriale. Dagsordenens form (og indhold) varierer fra kommune til kommune.

Med henblik på at give offentligheden en bredere orientering om kommunalbestyrelsens arbejde eller for at lette administrationen lader mange kommunalbestyrelser selve dagsordenen træde i stedet for den i loven krævede fortegnelse over sager.

I de tilfælde, hvor sådan fremlæggelse er sket, er dagsordenen derved blevet offentligt tilgængelig.

Såfremt selve dagsordenen ikke er fremlagt, er denne internt arbejdsmateriale. Dette gælder altid det tilhørende bilagsmateriale, der alene er fremsendt til kommunalbestyrelsens medlemmer til brug ved mødet. Pressen har kun ret til at få dette materiale udleveret i den udstrækning, det følger af de almindelige regler i lov om offentlighed i forvaltningen. Det følger heraf, at internt arbejdsmateriale, i den udstrækning det efter kommunalbestyrelsens beslutning afgives til udenforstående, kan miste karakteren af internt arbejdsmateriale med den virkning, at det ikke kan nægtes udleveret, f.eks. til pressen.

Jeg henleder dog opmærksomheden på, at den af kommunalbestyrelsen til medlemmerne udsendte dagsorden principielt kun er et udkast til dagsorden, idet det tilkommer kommunalbestyrelsen selv på mødet at fastsætte dagsordenen. Det kan således ikke udelukkes, at kommunalbestyrelsen på mødet f.eks. vedtager at afvise et eller flere af dagsordenens punkter.

Spm. nr. 566

Til *boligministeren (5/2 81)* af:

Brixtofte (V):

»Vil ministeren gøre individuelle varmemålere obligatoriske?«

Begrundelse

I en lang række ejendomme er der kollektiv varmemåling, hvilket fører til, at den enkelte beboer kun i ubetydeligt omfang selv får gavn af en energibesparelse i boligen. Det kan endda være således, at den enkelte har sparet på energiforbruget, men fordi andre ikke har sparet, er det samlede energiforbrug steget. Det kan føles som en stor uretfærdighed at få en ekstraregning, når man selv burde have haft en nedsættelse af varmebetalingen.

Besvarelse (9/2 81):

Boligministeren (Erling Olsen):

Spørgsmålet om individuel måling af energiforbruget i udlejningsejendomme har været genstand for overvejelser i et udvalg, der var nedsat under boligministeriet, og hvori deltog repræsentanter for Boligselskabernes Landsforening, Grundejernes Landsorganisation og Lejernes Landsorganisation.

Udvalget foretog en gennemgang af fordele og ulemper ved anvendelse af varmemålere i etageejendomme, men fandt ved en samlet vurdering, at der ikke i øjeblikket foreligger tilstrækkeligt grundlag for at gøre varmemålere obligatoriske.

I udvalgets redegørelse, der blev afgivet den 22. januar 1980, foreslås, at afgørelsen af, hvorvidt der skal opsættes varmemålere i ejendomme med fællesmålere eller uden individuelle målingsmuligheder i øvrigt, overlades til de pågældende ejendommers lejere.